దేశద్రోహులు

ప్రతాప రవిశంకర్

ఎర్రటి లైటు మూడుసార్లు వెలిగి ఆరిపోయింది. సన్నని అలారం మోతకూడా ఆగి—ఆగి వినిపించింది.

ఎర్రలైటు—అలారం మోత బాస్ రాకను తెలియ చేస్తాయి.

అందువల్ల అప్పటివరకు చిన్నగా యేవో మాట్లాడు కుంటున్న సభ్యు లందరూ యెవరో శాసించినట్లు మవు నంగా వుండిపోయారు.

ఒక్కసారిగా ఓ మాదిరి విశాలంగా వున్న ఆ హాలులో దారుణమైన నిశ్శబ్దం అలుముకున్నది.

ఆ హాలులో డిమ్‌గా వున్న ఒకే ఒక్క లైటు వెలుగు తున్నది. హాలు తలుపులన్నీ మూసివున్నాయి.

ఆ హాలు బయట ఆయుధాలతో దున్నపోతుల్లాంటి నలుగురు మనుషులు కాపలా కాస్తున్నారు.

ఉన్నట్టుండి హాలు యెదురుగా గోడకు వున్న నగ్న యువతి చిత్రం పక్కకు తప్పుకుంది—బర్రుమని చప్పుడు

చేస్తూ.

బాస్ ప్రత్యక్షమయ్యాడు డయాస్ మీద.

వెంటనే సభ్యు లందరూ గౌరవసూచకంగా లేచి నిల్చున్నారు.

"కూర్చోండి" అన్నాడు బాస్.

బాస్ గొంతు సన్నగా వుంది. కాని గంభీరంగా వుంది.

అతను సన్నగా—పొడుగ్గా వున్నాడు. నల్లని దుస్తులు వేసుకున్నాడు. నెత్తిమీద టోపీ వున్నది. కళ్ళకు గంతలు వున్నాయి—పిల్లి గడ్డం. తమాషాగా వున్నాడు.

సభ్యులు కూర్చున్న తర్వాత ఒక్కసారి తన అనుచరులనందరినీ పరీక్షగా చూశాడు.

"నెంబర్ 404 రాలేదు" అన్నాడు. యెందుకంటే ఓ కుర్చీ ఖాళీగా వున్నది.

పొరపాటున కూడా ఒక్క కుర్చీ యెక్కువ వుండదు ఆ హాల్లో. యెంతమంది సభ్యులు హాజరు కావాలో ఆ హాల్లో అన్ని కుర్చీలే వుంటాయి. అందువల్ల యెంతమంది సభ్యులు సమావేశానికి హాజరు కాలేకపోయారో సులభంగా అర్థ మవుతోంది.

ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు.

నిజమే—

ఎవ్వరూ గమనించలేకపోయారు. ఎన్ని ముఖ్యమయిన పనులున్నా బాస్ యేర్పాటుచేసే సమావేశానికి ప్రతి సభ్యుడు హాజరు కావలసిందే—ఒక వేళ అనివార్య కారణాలవల్ల హాజరు కాలేకపోతే ఆ విషయాన్ని ఆరు గంటల ముందుగా బాస్‌కు తెలియపరచాలి.

అలా తెలియపరచకుండా సమావేశానికి హాజరు అవక

పోవటం గొప్ప నేరం.

క్రమశిక్షణ విషయంలో బాస్ చాలా స్ట్రిక్ట్‌గా వుంటాడు.

104 నించి ముందుగా ఎలాంటి సమాచారం అందలేదు తను సమావేశానికి రాలేకపోతున్నట్టు—

మరి అతను ఎందుకు రాలేదు?

కళ్ళ గంతల్లోనించి బాస్ ఎర్రటి తీక్షణమయిన కళ్ళు అందరికేసి అటూ యిటూ తిరిగాయి.

"వెల్.... నెంబర్ 203 ఒకసారి ఇలాగే సమావేశానికి హాజరు కానందుకు అతను అనుభవించిన పనిష్మెంట్ మీ అందరికీ తెలిసే వుంటుంది" అన్నాడు.

తలలు వూపారు అంతా—

ఉలిక్కిపడ్డారు తర్వాత.

ఆ సభ్యుల్లోనే వున్న 203 సిగ్గుతో తల వంచుకున్నాడు.

ఒకసారి అతను బాస్ ఆజ్ఞను అతిక్రమించాడు. ముందుగా తెలియపర్చకుండా సమావేశానికి హాజరు అవలేదు.

అందుకు అతను బాస్ విధించిన శిక్షకు గురయ్యాడు.

203 కి ఒక ఇంజెక్షన్ యిచ్చారు. వెంటనే అతని శరీరం నిండా తేళ్ళు కుట్టినంత బాధ మొదలయ్యింది. అతన్ని ఓ చీకటి సెల్‌లో వుంచారు. వారం రోజుల వరకూ అతను ఆ బాధను అనుభవిస్తూనే వున్నాడు. ఈ వారం రోజులూ అతనికి ఆహారం ఇవ్వలేదు. కేవలం నీళ్ళు తాగి బతికి వున్నాడు.

వారంరోజులు దారుణమయిన నరకాన్ని అనుభవించాడు.

ఆ పనిష్మెంట్ యెంత భయంకరమయినదో అతను మిగిలిన సభ్యులందరికీ వివరించి చెప్పాడు. అతను చెప్పిన తర్వాత యే సభ్యుడూ సమావేశానికి హాజరు అవకుండా మిస్ కాలేదు.

కాని—ఈ సమావేశానికి 404 రాలేదు.

ఎందువల్ల?

అతని కేమయ్యింది?

ఇలాంటి ప్రశ్నలు సభ్యు లందరిలోనూ తలెత్తాయి.

అందరి ఆలోచనలను చెదరగొడుతూ బాస్ గొంతు కీచుమన్నది ఆ హాల్లో—

"వెల్....మన సీక్రెట్ సంస్థను స్థాపించి యీ రోజుతో ఆరు నెలలు పూర్తవుతోంది. ఇంతవరకు మనం అనుకున్న పనులను అనుకున్నట్టుగానే చెయ్యగలిగాం. ఇందుకు మీ రంతా సమర్థవంతంగా పని చేసినందుకు మిమ్మల్నందరినీ హృదయపూర్వకంగా అభినందిస్తు న్నాను."

ఇలా మాట్లాడి అందరినీ చూశాడు బాస్.

సభ్యులందరి మొహాల్లోని సంతోషం అతనికి కన పడింది.

"అంతేకాదు. మీ అందరి నెల జీతాలను ఈ నెల నించీ పెంచుతున్నాను. మీకు త్వరలోనే బోనస్ కూడా ఇవ్వాలనే నిర్ణయం తీసుకుబోతున్నాను."

"థాంక్యూ బాస్" అన్నారు కొంతమంది సభ్యులు మధ్యలోనే—

"నో మెన్షన్....కష్టపడి సంస్థ అభివృద్ధికోసం పని చేసే సభ్యులకు నా నించి గుర్తింపు ఎప్పుడూ వుంటుంది. సరే యిక మన బిజినెస్ గురించి మాట్లాడుతాను....మనం

స్మగ్లింగ్ తో పాటు బ్లాక్ మెయిలింగ్ బ్రాంచ్ ని కూడా ఓపెన్ చెయ్యాలి. ఈ నెలనించే మనం బ్లాక్ మెయిలింగ్ మొదలుపెట్టాలి. ఎంతోమంది ధనవంతులు ఘరానా పెద్ద మనుషులుగా వుంటూ యెన్నో వెధవ పనుల్లో లీనమై పోతున్నారు. అలాంటి మనుషుల సమాచారం మనం సేకరించి వాళ్ళనించి డబ్బు గుంజాలి. వాళ్ళ బలహీనతలను మనం డబ్బు చేసుకోవాలి. అర్థమయిందనుకుంటాను."

"యస్ బాస్" అన్నారంతా—

"గుడ్ ....ముందుగా మనం ఎవర్ని బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యవలసి వుంటుందో చెబుతాను. అతని పేరు యస్. రమానంద్. కృష్ణవేణి బ్యాంకు డైరెక్టర్లలో ఒకడు. అతనికి అందమైన అమ్మాయిలంటే అంతులేని పిచ్చి. అందువల్ల అతన్ని వలలో వేసుకుని తర్వాత బ్లాక్ మెయిల్ చెయ్యాలి. అప్పుడు మనం సులభంగా కొన్ని బ్యాంకులను యెంతో సమర్థవంతంగా దోచుకునే అవకాశం కలుగుతుంది. ఏమంటారు?" అన్నాడు బాస్ నవ్వి—

"గుడ్ ఐడియా బాస్" అన్నారు కొంతమంది.

"రైట్ ....ఈ పనికి మన అందాల సుందరి నెంబర్ 1 6 లీలను ఎన్నుకుంటున్నాను" అన్నాడు.

"థాంక్ యూ బాస్!" అన్నది లీల లేచి నిల్చుని—

"లీలా....నువ్వు ఈ పనిని ఎంతో జాగ్రత్తగా పూర్తి చేస్తావని అనుకుంటున్నాను. ఇందుకు నువ్వు నెంబర్ 201 సహాయం తీసుకో...."

"అలాగే బాస్" అన్నది లీల 201 ని చూస్తూ—

201 ముసి ముసిగా నవ్వాడు. మిగిలిన సభ్యులు అతని కేసే అసూయగా చూశారు. అందాలరాశి అయిన లీలను సహాయంగా 201 ని నియమించినందుకు.

అతని పేరు ప్రకాష్. చాకులాంటి మనిషే కాదు పేరు కూడా వుందతనికి—

"ఓ.కె.... ఇక ఎవరికి ఎలాట్ చెయ్యబడిన పనులను వాళ్ళు యెంతవరకు పూర్తి చెయ్యగలిగారో తెలుసుకుంటాను. ముందుగా నెంబర్ 101 ని అడుగుతున్నాను...." అన్నాడు బాస్.

అలా అంటూ తన ప్యాంటు జేబులోనించి సిగరెట్టు పెట్టెలా వున్న ఓ నల్లని పెట్టెను తీసి టేబిల్ మీద వుంచి దానికి వున్న బుడిపె లాంటి బటన్‌ని నొక్కాడు....

101 లేచి నిల్చున్నాడు ...

"బాస్" అంటూ ఏదో చెప్పబోయాడు.

కాని బాస్ దృష్టి తనముందు వున్న ఆ పెట్టెమీద వుంది. దానికి మధ్యలో వున్న ఎర్రటి లైటు వెలుగుతూ ఆరిపోతున్నది.

వెంటనే బాస్ మొహం జేవురించింది.

కాని—అతను తన మొహంలో ఫీలింగ్‌ని కనపడనీయకుండా "నెంబర్ 101. వారం రోజుల క్రితం నేను నీకు ఇచ్చిన ఆ డైమండ్ బాక్స్‌ని ఒకసారి ఇస్తావా?" అని అడిగాడు.

వెంటనే 101 మాట్లాడలేకపోయాడు.

క్షణం తర్వాత "బాస్....ఆ బాక్స్‌ని నా నివాసంలో వదిలి వచ్చేశాను బాస్" అన్నాడు.

పెద్దగా నవ్వాడు బాస్.

"ఇప్పుడంతా అర్థమయిపోయింది. నువ్వు 101 కాదు. బహుశ గూఢచారివి అయివుంటావు. లేకపోతే పోలీసు మనిషివి అయివుంటావు. ఎవరివైనా ఆ విషయాన్ని నీ చేతనే చెప్పిస్తాను. మర్యాదగా నీ దగ్గర ఆన్‌లో వున్న టేప్‌రికార్డర్‌ను యిలా యిస్తావా?" అన్నాడు బాస్.

అసలు అతను ఏ బాక్స్‌నూ 101 కి యివ్వలేదు. అతన్ని చూడటంతోనే అతను 101 కాదనే అనుమానం వచ్చింది.

కంగారుపడ్డాడు అతను—

గబుక్కున జేబులో నించి రివాల్వర్ తీయబోయాడు.

అప్పటికే బాస్ చేతిలో పిస్తోలు ప్రత్యక్షమయ్యింది.

"నేను వీళ్ళందరికి నాయకుడిని. నాయకుడికి ఎలాంటి లక్షణాలు వుంటాయో నీకు తెలుసు అనుకుంటాను. అందువల్ల నువ్వు కదలకుండా నిల్చో.... మిగిలిన పనులు మేము పూర్తి చేసుకుంటాము."

అతని పక్కనేవున్న మరో సభ్యుడు 101 వేషంలో వున్న వ్యక్తి జేబులు వెతికి చిన్న సైజు టేప్‌రికార్డర్—రివాల్వర్ బయటకు తీసి బాస్ టేబిల్ మీద వుంచాడు.

కాలికింద వున్న బటన్ నొక్కాడు బాస్.

వెంటనే తలుపులు తెరుచుకుని దున్నపోతుల్లాంటి నలుగురు మనుషులు వచ్చారు.

"ఇతను శత్రువుల మనిషి. మన సభ్యుడు 101 ని దెబ్బతీసి ఆ వేషంలో యిక్కడికి చేరుకొన్నాడు. ఇతన్ని తీసుకెళ్ళి రెడ్ ఇంజెక్షన్ ఇచ్చి డార్క్ సెల్‌లో పడేయ్యండి...." అన్నాడు.

నిమిషం కూడా ఆలస్యం చెయ్యకుండా ఆ నలుగురు మనుష్యులు అతడిని ఆ హాల్లోంచి బయటకు తీసుకు వెళ్ళారు.

అతను సీక్రెట్ పోలీస్ రాజేష్.

బాస్ అతను వెళ్ళగానే అన్నాడు "404 సమావేశానికి యెందుకు హాజరు కాలేదో యిప్పుడు అర్థమవుతోంది" అన్నాడు ఎదురుగా వున్న పెట్టెను చూస్తూ. దానికి ఎర్రటి బల్బు ఇప్పుడు ఆరిపోయి వున్నది.

అది టేప్ రికార్డర్ ఇండికేటర్.

"404-101 శత్రువులకు చిక్కారు. అయితే వాళ్ళు మన గురించిన ఇన్ఫర్మేషన్ యిస్తారనే భయం నాకు లేదు. వాళ్ళు ప్రాణాలు పోగొట్టుకోటానికయినా సిద్ధపడతారు. కాని ఇప్పుడు నాకు యెంతో అవమానంగా వుంది. ఎందుకంటే శత్రువుల మనిషి వచ్చి మన మధ్య కూర్చుంటే మీ రెవ్వరూ గమనించలేకపోయారు" అన్నాడు బాస్ విచారంగా—

"సారీ బాస్...." అన్నారు సభ్యులు—

"ప్రభుత్వానికి మన సంస్థమీద కన్ను పడిందనటానికి ఈ సంఘటనే నిదర్శనం....ఇకనించీ మనం వెయ్యి కళ్ళతో సంచరించాలి" అన్నాడు బాస్.

"యస్ బాస్" అన్నారు సభ్యులు సిన్సియర్ గా—

2

నెంబర్ 404 కళ్ళు తెరిచాడు.

వెంటనే అతని కళ్ళకు ఎదురుగా ఏమున్నదీ కనిపించ లేదు. అతను కాళ్ళు-చేతులు విదిలించాడు. కాని అవి అంగుళం కూడా కదల్లేదు.

ఎందుకంటే అతని కాళ్ళు-చేతులు కట్టేశారు నైలాన్

తాళ్ళతో.

ఆ గదంతా చీకటిగా వుంది.

అతనికి తను పోలీసుల అతిథి గృహంలో వున్నట్టు సులభంగా అర్థమయిపోయింది.

404 కి ఒక్క క్షణం భయమేసింది.

పోలీసులు సులభంగా తనని వదలిపెట్టరు. ప్రశ్నలతో వేధించి చంపుతారు.

అయితే అతన్ని ఒకే ఒక ప్రశ్న వేధిస్తోంది.

తన సంస్థ సభ్యుడు నెంబర్ 101 తనని తలమీద యెందుకు కొట్టాడు....? అప్పుడే తనకి స్పృహ పోయింది.

404 జరిగిందంతా ఒక్కసారి గుర్తు చేసుకున్నాడు.

ఆ రోజు సమావేశానికి తను 101 తో కలిసి వెళ్ళాలని అనుకున్నాడు. అందుకే హోటల్ ఫైవ్ స్టార్స్‌లో వున్న 101 గదికి వెళ్ళాడు.

తలుపు మూసి వుంది.

చప్పుడు చెయ్యగానే తలుపు తెరుచుకున్నది.

ఎదురుగా చిరునవ్వుతో 101 కనిపించాడు.

తను లోపలకు వచ్చాడు. వెంటనే తన తలమీద పిడుగులాంటి దెబ్బ పడింది.

కింద పడిపోతూ చూశాడు. 101 చేతిలో రాడ్ లాంటి సాధనం వుంది. అంతే తనకు స్పృహ పోయింది.

ఇప్పుడు ఈ గదిలో మళ్ళీ స్పృహ వచ్చింది.

అసలు 101 తనకి ఎందుకు స్పృహ తప్పించాడు. ఇంతకీ 101 శత్రువుల మనిషా? లేక అతని వేషంలో పోలీసుల మనిషి వున్నాడా?

అయితే 101 ఏమయినట్టు?

తలపోటు మొదలయ్యింది 404 కి. అప్పటికే బాగానే నెత్తురు కారిపోయింది తలమీదనించి— అందు వల్లనే బాగా నీరసంగా అనిపిస్తోంది.

ఉన్నట్టుండి అతనికి ఎవరివో బూట్ల అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది.

ఎవరో వస్తున్నారు అనుకొన్నాడు!

నిమిషం తర్వాత ఆ గది తలుపు తెరుచుకున్నది. ముగ్గురు మనుషులు లోపలకు అడుగు పెట్టారు.

గదిలో లైటు వెలిగింది.

గబుక్కున కళ్ళు మూసుకున్నాడు అతను.

"ఇతనికి ఇంకా స్పృహ రాలేదనుకుంటాను" ఎవరో అన్నారు.

"కాదు....వచ్చింది....కాని ఇతను నటిస్తున్నాడు" అన్నాడాయన.

ఆయన ఐ.జి. ఆఫ్ పోలీస్.

ఉలిక్కిపడ్డాడు అతను.

తను నటిస్తున్నాడని ఆయన క్షణంలో తెలుసుకొన్నాడు. అందువల్ల తను యిక నటించటం అనవసరం.

అందుకే—కళ్ళు తెరిచాడు.

"గుడ్! నటన ఆపేసి కళ్ళు తెరిచినందుకు" అన్నాడు ఐ.జి.

404 మాట్లాడలేదు. నిశితంగా తన యెదురుగా నిలబడిన పోలీసు అధికారులను చూశాడు.

ముగ్గురూ పులుల్లా కనిపించారు.

"నీ పేరేమిటి?" అడిగాడు ఐ.జి.

అతను పెదవి కదపలేదు. తన గురించి అతను యేమీ

చెప్పదల్చుకోలేదు.

"నీకు నెంబర్ వుందికదూ.... ఎంత?

ఈసారి కూడా 404 మాట్లాడలేదు.

"నీ బాస్ ఎవరు? అసలు మీ కార్యక్రమాలు యేమిటి? మీ ముఠాలో ఎంతమంది వున్నారు? మీ స్థావరం ఎక్కడ? ఈ ప్రశ్నలన్నిటికీ సరయిన జవాబులు వెంటనే యివ్వు. లేకపోతే నిన్ను చంపకుండా చిత్రహింసలు పెడతాం. అప్పుడు నువ్వు ఆ బాధలు భరించలేక త్వరగా చంపెయ్యమని ప్రాధేయపడతావు. అయినా నిన్ను వదలం.

నువ్వు ఇన్ఫర్మేషన్ యిచ్చావంటే నిన్ను వదలి పెడతాం. నీకు తగిన రక్షణ కల్పిస్తాం. ఆలోచించుకో. నువ్వు ఎంతోసేపు మా ముందు నోరు కదపకుండా కూర్చోలేవు. నేరస్తులను హింసించటంలో మేము కొత్త విధానాలు కనుక్కున్నాం. వాటన్నిటిని నీమీద ప్రయోగించే అవకాశాన్ని కల్పించవనే అనుకొంటున్నాను" అన్నాడు గంభీరంగా—

404 ఐ.జి. కళ్ళలోకి చూశాడు. ఆయన మొహం పులి మొహంలాగానే వుంది. కళ్ళు కూడా తీక్షణంగా వున్నాయి. ఆ కళ్ళలో క్రూరత్వం కూడా బాగా కనపడుతోంది. అనుకొన్నది సాధించేవరకు నిద్రపోని పట్టుదల కూడా కనిపించింది.

అయినా అతను ఏమీ చెప్పదల్చుకోలేదు. ఎన్ని హింసలకైనా భరించాలనే అనుకున్నాడు. ఎంత బాధకైనా ఓర్చుకోవాలనే అనుకున్నాడు.

ఎందుకంటే—యెటువంటి పరిస్థితులలోనూ సంస్థ గురించి—సభ్యుల గురించి యెవరికీ తెలియచేయమని

అందరూ ప్రమాణం చేశారు. ఈ రోజు తన ఒక్కడి కోసం ఇన్ఫర్ మేషన్ ఇచ్చి సంస్థను కూలదొయ్యటం అతనికి ఇష్టంలేదు.

కాబట్టి—404 శిలలా అలాగే వుండిపోయాడు.

ఐ.జి.లో సహనం నశించిపోయింది.

ఎంతోమంది నేరస్థులు ఆయన్ని చూడటంతోనే వణికి పోయారు. నిజాన్ని ఒప్పుకున్నారు.

కాని—404 మొండి పట్టుదల ఆయనలో విపరీతమైన కోపాన్ని తెప్పించింది.

"యూ బాస్టర్డ్" అంటూ చెయ్యెత్తాడు ఐ.జి. ఎర్ర బడిన కళ్ళతో.

కాని—యింతలోనే ఓ ఇన్ స్పెక్టర్ ఆ గదిలోకి వచ్చి "సార్....మీకు ఫోన్ కాల్ వచ్చింది" అని చెప్పాడు.

ఐ.జి. గబగబా ఆ గదిలోనించి వెళ్ళి-ఐదు నిమిషాల తర్వాత తిరిగివచ్చాడు విసుగ్గా మొహం పెట్టి.

"డామిట్....అంతా అడ్డం తిరిగింది. మన సీక్రెట్ పోలీస్ రాజీవ్ వెళ్ళి ఈ ముఠా బాస్ కు దొరికిపోయాడట. బాస్ బేరం పెడుతున్నాడు—తన మనిషిని వదిలి పెడితే మన మనిషిని తను వదిలిపెడతాడుట" అన్నాడు.

404 కి ఆ మాటలు వినగానే వెయ్యి తోదేళ్ళ బలం వచ్చింది, ధీమాగా ఐ.జి. కేసి చూశాడు. ఇప్పుడేంచేస్తా వన్నట్టు—

3

రమానంద్ నైట్ క్లబ్ లోనించి బయటకు వచ్చాడు.

అప్పుడు సమయం పన్నెండు గంటలు కావస్తోంది. అతను కొద్దిగా తూలుతున్నాడు. తూలుతూనే పార్కింగ్

స్పేస్‌లో వున్న ఎంబాసిడర్ కారు దగ్గరకు నడిచాడు.

కారు స్టార్టయ్యింది.

ముందుకు కదిలింది.

క్లబ్ ఆవరణలోనించి బయటకు వచ్చింది కారు. బాగా రాత్రి కావటంవల్ల రోడ్లు నిర్మానుష్యంగా వున్నాయి. పేవ్ మెంట్లమీద కొంతమంది జనం ముసుగులు పెట్టి నిద్రపోతున్నారు.

కారును కొంచెం నెమ్మదిగానే పోనిస్తున్నాడు రమానంద్. అతను కొంచెం ఎక్కువగా మందుతీసుకున్నప్పుడు యెక్కువ వేగంతో కారును డ్రయివ్ చెయ్యడు. యాక్సిడెంట్ జరుగుతుందనే భయం అతడికి బాగా వున్నది.

ఊరికి కొంచెం దూరంగా విశాలమైన ఆవరణలో ఈ మధ్యనే కొత్తగా అన్ని హంగులతో నిర్మించబడింది ఆ నైట్ క్లబ్. అందుకే రమానంద్ ఈ మధ్య తరచు అక్కడికి వచ్చి వెళుతున్నాడు.

డ్రయివ్ చేస్తున్న రమానంద్ కు కొంచెం దూరంలో రోడ్డు పక్కగా కారును ఆపమని చెయ్యెత్తి నిల్చున్న ఓ యువతి కనిపించింది.

అప్రయత్నంగానే రమానంద్ కాలు బ్రేకును నొక్కినది.

ఆ యువతి పక్కగా కారు ఆగిపోయింది.

గబగబా రమానంద్ పక్కకు వచ్చి "ప్లీజ్ ....నన్ను కార్లో యెక్కనివ్వండి. ఒక దుర్మార్గుడు నన్ను తరుముకు వస్తున్నాడు" అన్నది ఆమె—

అందమైన ఆ యువతి మొహంలో కంగారు చాలా క్లియర్ గా రమానంద్ కు కనిపించింది.

"ఏం జరిగింది? యెవరా దుర్మార్గుడు?" అన్నాడు.

"చెబుతాను. ముందు నన్ను కారు యెక్కనివ్వండి" అంటూ భయంతో వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

అప్పుడే ఆ సందులోనించి పరుగులాంటి నడకతో ఓ మనిషి కనిపించాడు.

"అడుగో ...అతనే" అన్నదా యువతి కంగారుగా-

అతన్ని చూశాడు రమానంద్.

వెంటనే కారు డోర్ తెరిచాడు.

గబుక్కున కార్లోకి ఎక్కింది ఆ యువతి.

యెంబాసిడర్ ముందుకు పరుగుదీసింది.

"ఇప్పుడు చెప్పు....యెవరతను? యెందుకు నీ వెంట పడ్డాడు?" అడిగాడు రమానంద్ సిగరెట్టు ముట్టించి.

"అతను నా స్నేహితురాలికి బావ అవుతాడు. కొంచెంసేపటి క్రితం అతను వచ్చాడు. ఆ గదిలో వున్న నన్ను చూసి బలత్కారం చెయ్యబోయాడు. అతను కొంచెం తాగివున్నాడు. నేను ప్రతిఘటించాను. అయినా అతను వినలేదు. చివరికి యెలాగో తప్పించుకుని అక్కడినించి పరుగుదీసి రోడ్డుమీదకు వచ్చాను" అన్నది ఆమె.

"నీ పేరేమిటి?" అన్నాడు రమానంద్ అద్దంలో ఆమె అందాన్ని తనివితీరా చూస్తూ.

"లీల."

"అందమైన పేరు....నువ్వు యెక్కడవుంటున్నావ్?"

"ప్రస్తుతానికి ఈ ఊళ్ళోనే నా స్నేహితురాలి ఇంటికి వచ్చాను ఇంట్లోనించి పారిపోయి."

"ఎందుకు?"

"చిన్నతనంలోనే నాకు తల్లి దండ్రి పోయారు. మేనమామ దగ్గర పెరిగాను. అతనో దుర్మార్గుడు. అతనికి అన్ని దుర్గుణాలు వున్నాయి. డబ్బుకు ఆశపడి నన్నో

ముసలివాడికి ఇచ్చి పెళ్ళిచెయ్యటానికి సిద్ధపడ్డాడు. అందుకే ఇంట్లోనించి పారిపోయి వచ్చేశాను.

"మై గాడ్....గొప్ప ప్రమాదంలోనించి తప్పించుకున్నావు. అయితే ఇప్పుడు నీకు ఈ ఊళ్ళో ఓ ఆశ్రయం లేదు కాబట్టి మా ఇంటికే నిన్ను తీసుకు వెళతాను."

"మీ ఇంటికా!" అన్నది లీల వెంటనే—

"అవును."

"మీ మిసెస్ ఏమీ అనుకోదా అర్ధరాత్రి ఓ వయసులో వున్న అమ్మాయిని ఇంటికి తీసుకెళితే."

నవ్వాడు రమానంద్. "నీకా భయం అవసరం లేదు. నా భార్య రెండేళ్ళ క్రితం చనిపోయింది. ప్రస్తుతం ఆ ఇంట్లో ఒక్కడినే వుంటున్నాను."

కారు ఓ భవనం ముందు ఆగింది.

వెంటనే గేటు దగ్గర కునికిపాట్లు పడుతున్న గూర్ఖా కారు హారన్ విని ఉలిక్కిపడి లేచి గేటు తెరిచాడు.

కారు లోపలకు వెళ్ళింది.

రమానంద్ — లీల దిగి లోపలకు నడిచి మెట్లు యెక్కారు.

ఆమెకు ఓ గదిని చూపించి "ఈ గదిలో నువ్వు ఈ రాత్రికి పడుకోవచ్చు" అన్నాడు.

"థాంక్ యూ" అన్నది లీల.

అతను పక్కనే వున్న మరో గదిలోకి వెళ్ళి డ్రస్ ఛేంజ్ చేసుకుని తిరిగివచ్చి "ఒంటరిగా పడుకునే అలవాటు వున్నదా?" అన్నాడు రమానంద్ అదోలా నవ్వి.

లీల కూడా నవ్వి "ఏం మీకు అలవాటు లేదా?" అన్నది కొంటెగా.

"లేదు....అందుకే నా భార్య పోయినా మళ్ళీ పెళ్ళి

చేసుకోలేదు....బాగానే గడిచిపోతోంది...."

"క్షమించండి.... నేను అలాంటిదాన్ని కాదు. ఒకవేళ అలా కనపడితే అది నా తప్పుకాదు" అన్నది లీల.

"ఆల్ రైట్...నిన్ను నేను బలవంతపెట్టను ఇప్పటికే చాలా రాత్రయ్యింది. పడుకో....గుడ్ నైట్" అని ఆ గదిలోనించి వెళ్ళిపోయాడు రమానంద్.

లీల నవ్వుకున్నది. అనుకున్నట్టుగానే గూట్లో చేరింది. ఇక తన పని ప్రారంభించాలి అనుకున్నది తలుపుకు బోల్టు వేస్తూ.

4

రాత్రి పదకొండు గంటలయ్యింది. ఆ రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా వున్నది.

ఆ రోడ్డు చివర ఆటోలోనించి దిగాడు శ్యామ్. అతని నెంబర్ 99. అతనుకూడా సీక్రెట్ సంస్థ సభ్యుడు.

అతను సిగరెట్టు పీలుస్తూ జేబులో చెయ్యి పెట్టుకుని ఆ రోడ్డులో కొంతదూరం నడిచాడు.

ఒక ఇంటిముందు ఆగిపోయాడు.

జేబులోనించి తాళంచెవి తీసి ఆ ఇంటికి వేసివున్న తాళాన్ని తెరిచి సిగరెట్టు విసిరేసి లోపలకు నడిచాడు. తలుపులను మూసి జేబులోనించి టార్చిలైటుతీసి వెలిగించి కిటికీ దగ్గరగా వెతికాడు.

అతనికో మడతపెట్టిన కాయితం కనిపించింది.

దాన్ని తీసుకుని మడతవిప్పి టార్చిలైటు వెలుతుర్లో గబగబా చదివాడు.

అందులో ఇలా వుంది.

"సరిగ్గా రాత్రి పన్నెండు గంటలకు పార్కు ముందువున్న గాంధీ బొమ్మ దగ్గర నిలబడు.

జీపులో నెంబర్ 100 రంగా వస్తాడు. ఇద్దరూ లక్షాధికారి రామదాసు ఇంటికి వెళ్ళండి. ఇంటి నంతా దోపిడీ చేసి మన స్థావరానికి వచ్చేయండి- జాగ్రత్త — బాస్."

జేబులోనించి సిగరెట్ లైటర్ తీసి వెలిగించాడు. ఆ మంటలో కాగితాన్ని తగలబెట్టాడు. మసికాగానే దాన్ని బూటుకాలితో నలిపేశాడు శ్యామ్.

వాచీకేసి చూసుకున్నాడు. పదకొండు గంటలు దాటి పది నిమిషా లయ్యింది.

ఆ ఇంట్లోనించి బయటకు వచ్చాడు. తలుపులు మూసి తాళం వేశాడు.

గాంధీ బొమ్మ దగ్గరకు నడిచి వెళ్ళాలంటే అరగంట పడుతుంది. అందువల్ల అతను నడిచే అక్కడకు వెళ్ళాలని అనుకున్నాడు.

శ్యామ్ నడిచి పావుతక్కువ పన్నెండు గంటలకు గాంధీ బొమ్మ దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

పన్నెండు గంటలు కావస్తున్నప్పుడు అక్కడికి జీపు వచ్చింది.

శ్యామ్ పక్కనే ఆగిపోయింది.

వెంటనే అందులో యెక్కాడు శ్యామ్. రివ్వున ముందుకు దూకింది జీపు.

డ్రయివింగ్ సీట్లో కూర్చున్న రంగా నోట్లో చుట్ట యెర్రగా కాలుతోంది.

శ్యామ్ ఓ సిగరెట్టు వెలిగించి "బాస్ పర్మిషన్ ఇచ్చాడా?" అని అడిగాడు.

"ఇచ్చాడు. అయితే తప్పని పరిస్థితుల్లో మాత్రమే హత్య చెయ్యమన్నాడు."

"రైట్....అలా అయితే మనం ధైర్యంగా ప్రొసీడ్ కావచ్చు....ఆయుధాలన్నీ వున్నాయేనా."

"ఈ రంగా సంగతి నీకు తెలుసుకదా" అంటూ నోట్లోనించి చుట్టతీసి పెద్దగా నవ్వాడు రంగా.

అతను దోపిడీలు—దొంగతనాలు హుషారుగా చెయ్య గలడు. అతను యెక్కువగా గళ్ళ మఫ్లర్లు వేసుకుంటూ వుంటాడు. సినిమాల్లో విలన్‌లాగే వుంటాడు.

పావుగంట తర్వాత జీపు ఓ చీకటి సందులోకి తిరిగింది.

ఆ వీధి బాగా చీకటిగా వుంది.

సన్నని సందు—చాలా ఇళ్ళకు వెనుకవైపు రోడ్డు అది.

గోడపక్కగా జీపును ఆపాడు రంగా—

ఆ గోడ కొంచెం యెత్తుగా వున్నది.

జేబులు తడుముకున్నాడు శ్యామ్. రివాల్వర్ చల్లగా తగిలింది.

రెండు నిమిషాల్లో గోడమీదికి యెక్కి లోపలకు దూకారు ఇద్దరూ—

లక్షాధికారి రామదాసు ఇంటి వెనుకవైపుకు నడి చారు. పై అంతస్తులో యెక్కడో సన్నగా దీపాలు వెలుగుతున్నాయి.

ప్రశాంతంగా వుంది భవనమంతా—

ఇంటి వెనుక వైపున వున్న చిన్న రేకుల షెడ్‌మీద నించి పైకి చేరుకున్నారు.

ఒక్కొక్క గదినీ పరిశీలనగా చూశారు.

అన్ని గదుల తలుపులూ మూసి వున్నాయి. ఓ గది ముందు నిల్చుని కిటికీ అద్దాలలోనించి లోపలకు చూశారు.

ఆ గదిలో లక్షాధికారి రామదాసు వెల్లికిలా పడుకుని నిద్రపోతున్నాడు.

ఆయన వయసు అరవై యేళ్ళు దాటి వుంటుంది. నల్లగా—పొడుగ్గా వున్నాడు. పొడుగాటి మీసాలు—నెత్తిమీద జుట్టులేదు—బట్టతల సన్నని లైటు వెలుగులో కాంతులీనుతోంది.

చిన్నగా నెట్టాడు తలుపును రంగా—

లోపల బోల్టు వేసివుండటంవల్ల అది తెరుచుకోలేదు.

"అద్దాలు పగలకొడదామా?" అడిగాడు రంగా—

"నీకు మతిపోయిందా? ఆ చప్పుడుకి అంతా లేస్తారు."

"మరేం చేద్దాం?"

"నువ్వే చూడు" అంటూ శ్యామ్ జేబులోనించి అద్దాలను కోసే రవ్వను బయటకు తీశాడు.

ఐదు నిమిషాల్లో రెండు కిటికీ అద్దాలను కోసేశారు. సులభంగా లోపల ప్రవేశించారు. ఆ కిటికీలకు వూచలు లేవు.

అప్పటికప్పుడే రంగా జేబులోనించి కర్చీఫ్ తీసి దాని మీద మత్తుమందును స్ప్రేచేశాడు. దాన్ని రామదాసుకు వాసన చూపించాడు.

క్షణంలో ఆయనకు స్పృహ పోయింది.

ఆయన దిండుకింద బీరువా తాళాలు దొరికాయి. ఆ పక్క గదిలోనే ఐరన్ సేఫ్ కనిపించింది.

వాళ్ళు దాన్ని తెరిచారు.

అందులో యెన్నో నోట్లకట్టలు—బంగారు నగలు కనిపించాయి.

"మై గాడ్ ...." అన్నాడు శ్యామ్ సంతోషంగా.

"ష్....అరవకు....త్వరగా మనం ఇక్కడినించి వెళ్ళి

పోవాలి" అన్నాడు రంగా.

ఆ సంపదంతా ఓ ప్లాస్టిక్ బ్యాగ్‌లోకి సర్దేసి ఇద్దరూ నిలబడ్డారు. నిలబడుతూనే సేఫ్ తలుపును విసురుగా నెట్టాడు శ్యామ్.

చప్పుడయ్యింది.

"యూ ఫూల్ .... నువ్వు అన్నీ ఇలాంటి పనులే చేస్తావ్ త్వరగా నడు" అని ఆ గదిలోనించి రామదాసు గదిలోకి రాబోయాడు రంగా—

కాని అప్పటికే ఆలస్య మయింది.

పక్క గదిలో అప్పుడే మెలకువ వచ్చిన రామదాసు భార్య లేచి వచ్చింది.

వెళ్ళిపోతున్న ఆ ఇద్దర్నీ చూసి "దొంగలు..దొంగలు" అని అరిచింది.

ప్రమాదాన్ని పసిగట్టిన శ్యామ్ చటుక్కున జేబులో నించి రివాల్వర్ తీసి రెండుసార్లు పేల్చాడు.

ఆమె నేల కూలింది.

రివాల్వర్‌కు సైలెన్సర్ వుండటంవల్ల మోత బయటకు రాలేదు.

రేకుల షెడ్ మీదనించి కిందకు దూకి చీకట్లో గోడ వైపుకు పరుగెత్తారు.

రెండు నిముషాల తర్వాత జీపు స్టార్టయి రివ్వున ముందుకు దూసుకు పోయింది.

5

"హల్లో....రాజేష్....ఎలా వుంది మా ఆతిధ్యం?" అన్నాడు బాస్ నవ్వుతూ.

సీక్రెట్ పోలీస్ రాజేష్ ఒక్కసారి బాస్ కళ్ళలోకి చూశాడు.

బాస్ నోట్లో సిగరెట్టు యెర్రగా వెలుగుతోంది. పొగ పైకి లేస్తోంది.

మరోసారి నవ్వి "ఏమిటలా చూస్తున్నావ్? ఇంకా మీ ఐ.జి. దగ్గర్నించి జవాబురాలేదు. ఆలోచించుకుని ఏ విషయం చెబుతానన్నాడు. అసలు నువ్వు మా సభ్యుడు నెం. ర్ 101 ని చంపినందుకు ప్రాణానికి ప్రాణంగా నిన్ను చంపేద్దామనుకున్నాను. కాని బతికివున్న 404 మీ పోలీసుల చేతిలో చిక్కాడు. నువ్వు అతన్ని తెలివిగానే దెబ్బతీశావు 101 వేషంలో—చనిపోయిన మనిషి కోసం బతికి వున్న మా సభ్యుడిని వదులుకోవటం నాకు ఇష్టంలేదు. అందుకే మా 404ని వదిలిపెడితే నిన్నుకూడా వదులుతానని బేరం పెట్టాను" అన్నాడు.

"నీ మాటలు నమ్మేంతటి మూర్ఖుడిని కాదు ... నీ రహస్యాలు తెలుసుకున్న నన్ను నువ్వు ప్రాణాలతో వదిలిపెడతావన్న నమ్మకం నాకు లేదు. ఇదంతా నాటకం అని నాకు తెలుసు...." అన్నాడు రాజేష్.

"కరెక్టు.... బాగా గ్రహించావ్ .... నిజమే ... నిన్ను నేను వదిలిపెట్టను. ముందు నువ్వు మా గురించి ఎలాంటి రహస్యాలు తెలుసుకున్నావో నాకు తెలియాలి. మా మనుషులను నువ్వెలా అనుమానించావో నాకు చెప్పాలి.. అప్పుడే నిన్ను వదిలిపెట్టే యేర్పాటుచేసాను. అప్పటి వరకూ నిన్ను వదలను. ఇప్పుడు చెప్పు. 101 మీద నీకు అనుమానం యెలా వచ్చింది?" అన్నాడు బాస్.

రాజేష్ నవ్వాడు.

"చెప్పను..నువ్వు ఎన్ని హింసలు పెట్టినా చెప్పను... కావాలంటే నువ్వు నా ప్రాణాలు తీసుకో" అన్నాడు.

అతని చేతులను వెనక్కి విరిచి కట్టేశారు.

అతన్ని కాళ్ళు ఇనుప కుర్చీకి కట్టివేయబడ్డాయి.

ఈడ్చి అతని దవడమీద కొట్టాడు బాస్.

ఆ దెబ్బకు కదిలిపోయాడు రాజేష్.

"నువ్వింత మూర్ఖుడివనుకోలేదు. నా గురించి నీకు తెలీదు. రెడ్ ఇంజక్షన్ బాధను తట్టుకున్నావంటే నువ్వు సాధారణమైన మనిషివికాదని రుజువయ్యింది. అయితే నీలాంటి మనుషులను ఎలా హింసించాలో—రహస్యాలను యెలా రాబట్టాలో నాకు బాగా తెలుసు" అని బాస్ రెండుసార్లు చప్పట్లు కొట్టాడు.

ఆ గదిలోకి ఇద్దరు తోడేళ్ళలాంటి మనుషులు వచ్చారు.

వాళ్ళకు యేదో చెప్పాడు బాస్.

అక్కడినించి వెళ్ళిపోయి ఐదు నిమిషాల తర్వాత వాళ్ళు ఓ రెండు సీసాలను తీసుకుని వచ్చారు.

ఓ సీసాలోనించి జిగురుగా వున్న పదార్థాన్ని తీసి రాజేష్ వంటినిండా పూశారు. మిగిలిన దాన్ని అతని తల మీద పోశారు. అది గులాబి రంగులో వుంది.

రెండో సీసాకు వున్న మూతను తీశారు. ఒక్కసారిగా అందులోనించి బయటకు వచ్చాయి యెర్రగా—లావుగా వున్న చీమలు.

వాటిని రాజేష్ తలమీద—వంటిమీద చల్లేశారు.

వణికిపోయాడు రాజేష్. ఆ చీమల గురించి అతనికి బాగా తెలుసు. అవి కుట్టాయంటే శరీరంలోకి పొడుగాటి సూదులను గుచ్చినంత బాధ కలుగుతుంది.

ఒకటి కాదు—రెండు కాదు—కొన్ని వేలచీమలు.

అవి శరీరంమీద పాకుతున్నాయి. ఆ జిగురుగా వున్న

పదార్థాన్ని తింటూ అది అయిపోయిన చోట కుట్టటం మొదలు పెట్టాయి.

బాధగా అరిచాడు రాజేష్—యెంత ప్రయత్నించినా ఆ బాధను భరించలేక పోయాడు.

పెద్దగా నవ్వాడు బాస్.

“ఎలా వుంది మా ప్రయోగం? వెరీ సింపుల్. కాని రిజల్టు చాలా గొప్పది. ఇప్పటికయినా నిజం చెప్పు.... మా సభ్యుడు నెంబర్ 101 ని నువ్వు యెలా అనుమానించావ్? మా సంస్థ గురించి నువ్వు ఏం తెలుసుకున్నావ్? నీకు కాకుండా మా సంస్థ గురించి ఇంకెవరికి తెలుసు?”

మళ్ళీ పెద్దగా అరిచాడు రాజేష్. అతని చర్మాన్ని తినేస్తున్నాయి ఆ రాకాసి చీమలు. నెత్తురు బయటకు వచ్చింది.

“నువ్వు ఇంకో పది నిమిషాల్లో చెప్పకపోతే ఈ చీమలు నీ ప్రాణాన్ని కూడా తినేస్తాయి.”

“వద్దు....వద్దు.... నేనంతా చెబుతాను” అన్నాడు రాజేష్ బాధగా—

బాస్ నవ్వి ఆ తోడేళ్ళతో యేదో చెప్పాడు.

వాళ్ళు రెండు నిమిషాల్లో యేదో పౌడర్ తీసుకువచ్చి అతని శరీరంమీద చల్లారు. వెంటనే ఆ చీమలన్నీ కిందకు రాలిపోయి బిగుసుకుపోయాయి.

అప్పుడే రాజేష్‌కు స్పృహ పోయింది.

6

“నేను వెళ్ళిపోతాను” అన్నది లీల ఆ రోజు ఉదయం.

“ఎక్కడికి వెళతావు?” నవ్వుతూ అడిగాడు రమానంద్.

"ఎక్కడికో ...ఎక్కడయినా ఉద్యోగం సంపాదించుకోవాలి."

"నీకు ఉద్యోగం అవసరమా?"

"అవును. నేను ఒంటరివాన్ని.... ఉద్యోగం లేకుండా నేనెలా బతకగలను?" అన్నది విచారంగా.

"నేను తల్చుకుంటే నీకు ఈ క్షణంలో నే ఉద్యోగం ఇప్పించగలను. కాని ఇష్టంలేదు. యెందుకో తెలుసా?"

"ఎందుకు?" అన్నది లీల.

"నీలాంటి అందాల సుందరి ఉద్యోగం చేస్తూ నలుగురి దృష్టిలోనూ పడకూడదు. లీలా...నీతో మాట చెప్పనా?" ఆశగా అడిగాడు అతను.

"చెప్పండి."

"రాత్రంతా ఆలోచించాను. నిన్ను చూస్తుంటే నాకు నన్ను ఒంటరి వాడిని చేసి వెళ్ళిపోయిన నా భార్య గుర్తుకు వస్తోంది. నువ్వు ఒప్పుకుంటే నీకు ఆ స్థానం యివ్వాలని అనుకుంటున్నాను.... యేమంటావ్?" ఆమె కళ్ళలోకి చూస్తూ అడిగాడు.

ఆ మాట వినగానే లీల ఆశ్చర్యపడినట్టు నటించింది.

"నీకు ఇష్టమే కదూ."

"నా గురించి మీకు తెలీదు. నేనొక అనాధను. నాకు మీరు ఇలాంటి స్థానం ఇవ్వటం న్యాయమేనా?" అన్నది.

"న్యాయమే లీలా! నేను నిన్ను ప్రేమించాను. నిన్ను చూడగానే నా మనసు అదోలా అయిపోయింది. ప్లీజ్ కాదనకు. నా కోరిక మన్నించు."

"నన్ను ఆలోచించుకోనివ్వండి" అన్నది కొంచెం సేపటి తర్వాత.

"నీ యిష్టం. నీ నిర్ణయం నాకు సంతోషాన్ని కలిగించేలా వుండాలి. నేను వెళుతున్నాను. రాత్రి యేడు గంటలకే వచ్చేస్తాను" అని లేచి నిల్చున్నాడు.

అప్పుడే యెవరో లోపలకు వచ్చారు.

"హల్లో డాక్టర్....ఏమిటిలా వచ్చారు?" అన్నాడు రమానంద్ అతన్ని విష్ చేసి.

"మీతో పనుండి వచ్చాను. యెవరీమె? మీ బంధువా?" అన్నాడు లీలను తినేసేలా చూస్తూ.

"అవును నా మిసెస్‌కు కజిన్ అవుతుంది. నిన్ననే ఇక్కడికి వచ్చింది...." అన్నాడు రమానంద్.

"అలాగా" అన్నాడు అతను గుటకలు వేస్తూ.

అతని పేరు రాజన్. రమానంద్ ఫామిలీ డాక్టర్.

"రండి....బయటకు వెడదాం....నేను యిప్పుడే బయల్దేరుతున్నాను" అంటూ ముందుకు కదిలాడు.

మరోసారి లీలకేసి వెకిలిచూపు చూసి రమానంద్ వెనుకే నడిచాడు డాక్టర్ రాజన్.

ఎప్పుడూ ఆడదాని మొహంచూడని మనిషేమో అనుకున్నది లీల అతడి వాలకం చూసి.

తర్వాత నవ్వుకున్నది.

రమానంద్ తన వలలో పడిపోయాడు. రాత్రికి కొంచెం బెట్టుచేసి అతనికి లొంగిపోవాలి అనుకున్నది.

వెంటనే ఒకసారి అటూ ఇటూ చూసింది.

అక్కడ నౌకర్లు ఎవ్వరూ కనిపించలేదు.

ఫోన్ దగ్గరకు నడిచింది. డయల్ చేసింది.

అవతలి వైపునించి ప్రకాష్ గొంతు వినిపించింది.

"హల్లో ప్రకాష్....లీలను మాట్లాడుతున్నాను. అంతా ఓ.కె....నువ్వు రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు ఇంటి

వెనుకవైపునించి లోపలకు వచ్చెయ్యి...."

"అలాగే లీలా....నీ ఫోన్ కాల్ కోసమే యెదురు చూస్తున్నాను. తొమ్మిది గంటలకు అక్కడ వుంటాను...."

ఫోన్ పెట్టేసింది లీల.

'ఈ రాత్రికి రమానంద్ శృంగారం బ్లూ ఫిల్మ్‌గా మారిపోతుంది' అనుకుంది లీల.

7

బాధతో అరిచాడు 404. అతని ముక్కులోంచి నెత్తురు బయటకు కారింది.

ఇద్దరు పోలీసులు అతని తలకు నైలాన్ తాళ్ళు చుట్టి వాటికి రెండు కర్రలతో గట్టిగా బిగించి పట్టుకున్నారు.

"ఇడియట్ .... నీవు ఈ ఇన్‌స్పెక్టర్ విజయ్ గురించి తెలీదనుకుంటాను. హింసించటంలో నిజాన్ని పలికించ టంలో నన్ను మించినవాళ్ళు లేరు. నీ ప్రాణం పోక ముందే నువ్వు నీ ముఠా గురించిన వివరాలు చెప్పు.... లేక పోతే నీ శవం చేతనయినా నేను నిజం చెప్పిస్తాను" అన్నాడు ఇనస్పెక్టర్ విజయ్ కర్కశంగా

తలవూపాడు 404 చెప్పనన్నట్టు.

"బిగించండి" అన్నాడు విజయ్ వెంటనే.

వాళ్ళు తాళ్ళను మరింత గట్టిగా బిగించారు.

ఈ సారి 404 కనుగుడ్లు బయటకు పొడుచుకు వచ్చాయి.

"వద్దు....వద్దు" అని అరిచాడు 404.

"ఆపండి" అని "ఇంతకంటే భయంకరమైన ప్రయో గాలు చాలా వున్నాయి.... చెప్పు....మీ బాస్ ఎవరు? మీ ముఠాలో యెంతమంది మనుషులున్నారు? వాళ్ళ

కార్యక్రమాలు ఏమిటి? మీ స్థావరం ఎక్కడుంది?" అడిగాడు.

404 మాట్లాడలేదు. అతనికి ఏ మూలనో ఆశవున్నది. బాస్ సీక్రెట్ పోలీస్ ప్రాణంతో తన ప్రాణాన్ని ముడి పెట్టాడు. బహుశ ఐ.జి. అందుకు ఒప్పుకుంటాడేమో! అలాంటప్పుడు తను సంస్థ రహస్యాలను చెప్పేస్తే తనని వదలిపెట్టరు. అందర్నీ పట్టుకుంటారు.

"ఏమిటీ ఆలోచిస్తున్నావ్? అబద్ధాలు చెబుదామనా?"

"కాదు" అన్నాడు 404 బలహీనంగా.

"అయితే చెప్పు....మీ స్థావరం ఎక్కడ వుంది?"

"సారీ! చెప్పను....నన్ను చంపెయ్యండి" అన్నాడు 404 వున్నట్టుండి.

ఆశ్చర్యపోయాడు విజయ్.

నేరస్థుల్లో చావుకు సిద్ధపడిన మనుషులను యింతవరకు చూడలేదు. చావుకు భయపడి యెంతోమంది నిజం చెప్పారు.

కాని ఇతను ఇంత సిన్సియర్ గా చంపమని అడుగుతున్నాడంటే అతనిలో ఏ మూలనో బాధలకు తట్టుకోలేక నిజం చెప్పేస్తానసే భయం వుండివుంటుంది. అందుకే అలా అంటున్నాడు. అంటే తను మరింత బాధపెడితే నిజం చెప్పవచ్చు.

మరోసారి ప్రయత్నించాలి. అతనిలో తనమీద బాధలకు ఓర్చుకోగలననే నమ్మకం పోవాలి. అప్పుడే తమపని సులభమవుతుంది.

"సారీ ...నీ కోరిక తీరదు....నిన్ను చావనివ్వం... నువ్వు బతికేవుండాలి....నీ గురించిన రహస్యాలను మాకు

చెప్పాలి. బాగా ఆలోచించుకో. మళ్ళీ వస్తాను" అని ఆ సెల్ లోనించి బయటకు వెళ్ళిపోయాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఏమంటున్నాడు అతను? ఏదయినా చెప్పేట్టు కనపడుతున్నాడా" అడిగాడు ఐ.జి. ఆఫ్ పోలీస్.

"చాలా మొండి మనిషి. బాగా శిక్షణ పొంది వుండాలి. చెప్పటంలేదు. తనని చంపెయ్యమంటున్నాడు. కాని—అతను త్వరలోనే అన్ని రహస్యాలను చెపుతాడనే నమ్మకం నాకు వుంది" అన్నాడు విజయ్.

"జాగ్రత్తగా చూడాలి. ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ అతను చావకూడదు. మనకున్న ఆధారం అతను ఒక్కడే" అంటూ వుండగా ఫోన్ మోగింది.

రిసీవర్ యెత్తి "ఐ.జి. స్పీకింగ్" అన్నాడు.

"ఏం నిర్ణయించుకున్నారు? మా మనిషిని వదిలిపెడితే మీ సీక్రెట్ పోలీస్ను వదలటానికి మేము సిద్ధంగా వున్నాం" అన్నాడు బాస్.

"కాని మేము సిద్ధంగాలేము. ఒక మనిషి ప్రాణం కోసం దేశ క్షేమాన్ని పణంగా పెట్టలేము. మా సీక్రెట్ పోలీస్ యేమైపోయినా మాకు లెక్కలేదు. దేశంకోసం యెంతోమంది త్యాగం చేశారు. నీలాంటి రక్తం పీల్చుకు తాగే రాబందులని పట్టుకునే రోజు త్వరలోనే వుంది. నీ దాగుడు మూతలు యెన్నాళ్ళో సాగవు. నీ మనిషిని వదిలిపెట్టం" అన్నాడు ఐ.జి. ఆఫ్ పోలీస్ గంభీరంగా.

అవతలివైపు బాస్ ఫోన్ డిస్కనెక్టు చేశాడు.

8

రమానంద్ కారును పోర్టికోలో ఆపి లోపలకు వచ్చాడు.

అతను యెంతో హుషారుగా వున్నాడు. అతని

చేతిలో నాలుగైదు ప్యాకెట్లు వున్నాయి. వాటిల్లో ఎంతో ఖరీదైన చీరలు వున్నాయి. అవన్నీ లీలకోసమే.

రాత్రి లీలతో తను ఎడ్వాన్స్‌గా పెళ్ళికి ముందు పొందిన అనుభవం అతడికి పదే పదే గుర్తుకు వస్తోంది.

"లీలా....లీలా!" అంటూ మేడమెట్లు ఎక్కాడు.

ఇంతలో నౌకరు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి "మీరు వెళ్ళిన అరగంట తర్వాత లీలమ్మగారు బయటకు వెళ్ళారు. ఇంతవరకు తిరిగిరాలేదు" అని చెప్పాడు.

'ఇంతసేపు ఎక్కడికి వెళ్ళింది?' తనలో తనే అనుకున్నాడు రమానంద్.

"వెళుతూ యెక్కడికి వెళుతున్నదీ నీతో చెప్ప లేదా?"

"లేదయ్యా....ఎక్కడి నుంచో ఫోన్ వచ్చింది. ఫోన్లో మాట్లాడి వెంటనే గబగబా బయటకు వెళ్ళి పోయారు."

"అలాగా" అంటూ పైకి లీల గదిలోకి వెళ్ళి పోయాడు రమానంద్.

ఆ గది బోసిపోతున్నట్టుగా అనిపించింది. ఇంతకీ తన లీల యెక్కడికి వెళ్ళింది? ఆమెకు యెవరి దగ్గర్నించి ఫోన్ వచ్చింది?

ఎంత ఆలోచించినా అతనికి లీల యెక్కడికి వెళ్ళి వుంటుందో అర్థంకాలేదు.

ఒకవేళ ఆమె స్నేహితురాలి ఇంటికి వెళ్ళిందేమో! ఏమో! అలాగయితే నౌకర్కి చెప్పకుండా యెందుకు వెళుతుంది?

అసలేం జరిగింది?

లీల తనని పెళ్ళిచేసుకోటానికి ఒప్పుకున్నది.

తన జీవితానికి మళ్ళీ వెలుగు వచ్చిందని అనుకున్నాడు. కాని ఇంతలోనే ఇలా చెప్పకుండా యెందు వెళ్ళి పోయింది?

రమానంద్ అలా ఆలోచిస్తున్నప్పుడే నౌకరు ఆ గదిలోకి వచ్చాడు. అతని చేతిలో సీలుచేసిన యెరుపు రంగు కవరు వున్నది.

"మధ్యాహ్నం ఈ కవర్ని ఎవరో ఒక మనిషి మీకు ఇవ్వమని ఇచ్చి వెళ్ళాడు" అన్నాడు కవర్ని అతనికి ఇస్తూ—

ఇచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ కవర్ని ఓపెన్ చేశాడు. అందులో వున్న నాలుగు ఫోటోలను బయటకు తీశాడు.

ఒక్కసారిగా అతని గుండె ఆగిపోతున్నట్టు అనిపించింది. అందులో లీల—తను నగ్నంగా పరుపుమీదపడి దొర్లుతున్నారు. నాలుగు భంగిమల్లో వున్నాయి ఆ ఫోటోలు.

రమానంద్ ఒళ్ళు జలదరించింది.

అతని కళ్ళు తిరిగాయి.

ఈ ఫోటోలు ఎలా వచ్చాయి? ఎవరు తీశారు?

దారుణంగా వున్నాయి ఆ ఫోటోలు.

అతనికి యెంత ఆలోచించినా ఆ ఫోటోలు యెవరు తీశారో అర్థంకాలేదు.

అతనలా ఆలోచిస్తున్నప్పుడే ఫోన్ మోగింది. గబగబా వెళ్ళి రిసీవర్ తీసుకున్నాడు.

"రమానంద్‌ని మాట్లాడుతున్నాను" అన్నాడు.

అతవలివై పునించి నవ్వు వినిపించించిది.

"ఎవరు?"

"తొందరెందుకు రమానంద్....ఇంతకీ నువ్వు నీ శృంగార ఫోటోలను చూసుకున్నావా? ఎలా వున్నాయి? అందంగా వున్నాయి కదూ! నిన్ను ఎప్పటినించో నీడలా వెంటాడుతున్నాం. నీ చర్యలను కనిపెడుతున్నాం. చివరకు యేదో ఒక యువతితో నీ శృంగారం మా కెమెరాకు దొరికిపోతుందని నాకు తెలుసు. కేవలం ఆ నాలుగు ఫోటోలే తీశామని అనుకుంటున్నావా రమానంద్..కాదు. నీ శృంగారమంతా గొప్ప బ్లూ ఫిల్మ్‌గా తీశాం. అందులోని కేవలం నాలుగు ఫోటోలను మాత్రమే నీకు శాంపుల్‌గా పంపించాం" ఆ మనిషి చెబుతున్నాడు.

ఊపిరి బిగబట్టి వింటున్నాడు రమానంద్. అతనికి అంతా అయోమయంగా వున్నది.

"వింటున్నావా? ఇంతకీ ఇదంతా యెందుకోసం అనుకుంటున్నావ్ .... కృష్ణవేణి బ్యాంకు దోపిడీకి నువ్వు మాతో చేతులు కలపాలి. అర్థమయ్యిందా?"

షాక్ కొట్టినట్టు అదిరిపడ్డాడు రమానంద్.

"నో.... నేను ఒప్పుకోను...." అన్నాడు వెంటనే.

"నువ్వు ఒప్పుకుని తీరుతావు రమానంద్....ఎందుకో తెలుసా? లేకపోతే లీలతో నీ శృంగారం వున్న బ్లూ ఫిల్మును కొన్ని వందల ప్రింట్లు వేసి అందరికీ ఉచితంగా పంచిపెడతాము. ఫోటోలను వాల్ పోస్టరుగా వేసి ప్రతి గోడకీ అంటిస్తాము. అప్పుడు నీ పరువు—మర్యాద ఏమవుతాయో నీకు తెల్సు. అందుకోసం ఐనా నువ్వు మాతో చేతులు కలుపుతావని మాకు తెలుసు. అవును కదూ?"

"అయినా సరే బ్యాంకు దోపిడీకి నేను ఒప్పుకోను" మొండిగా అన్నాడు రమానంద్.

"అయినా సరే నువ్వు ఒప్పుకుంటావు రమానంద్.

ఎందుకంటే నువ్వు నీ లైఫ్ పార్ట్‌నర్‌గా చేసుకుందామని కలలుకన్న లీల ఇప్పుడు మా చేతుల్లో బందీగా వుంది. నువ్వు ఒప్పుకోకపోతే ఆమె శవాన్ని నీకు బహుమతిగా పంపిస్తాం" అన్నాడు పెద్దగా నవ్వి.

"నిజంగానా!" అన్నాడు అతను కంగారుగా.

"అవును....నీకు నమ్మకం లేదా? నీకు యాక్సిడెంట్ జరిగిందని ఫోన్ చేసి చెప్పి ఆమె బయటకు రాగానే తెలివిగా ఇక్కడికి తీసుకువచ్చాము. కావాలంటే నీ లీల మాటలను విను. నీకే తెలుస్తుంది" అన్నాడు అతను.

వెంటనే ఫోన్లో లీల గొంతు వినపడింది.

"ఏమండీ నన్ను కాపాడండి. ఈ దుర్మార్గులు నన్ను చిత్రహింసలు పెడుతున్నారు. మోసం చేసి నన్ను ఇక్కడికి తీసుకువచ్చారు. దిక్కులేనిదాన్ని... మిమ్మల్నే నమ్ముకున్నాను. ప్లీజ్...యెలాగయినా నన్ను రక్షించండి" అన్నది ఏడుస్తూ.

"లీలా!" అన్నాడు రమానంద్ ప్రేమగా.

అప్పుడు అతను లైన్లోకి వచ్చి "విన్నావుగా నీ లీల మాటలు. ఆలోచించుకో రమానంద్. నువ్వు కాదంటే ఆమె శవం నీకు దర్శనమిస్తుంది" అన్నాడు.

"ప్లీజ్....నన్ను తొందరపెట్టకండి. నన్ను ఆలోచించుకోనివ్వండి. నాకు కొంత వ్యవధి కావాలి" అన్నాడు రమానంద్.

"ఆల్‌రైట్....నీకు నలభైయెనిమిది గంటల టైము ఇస్తున్నాను. ఈ లోపల నువ్వు బాగా ఆలోచించుకో. నువ్వు మాతో చేతులు కలుపుతావనే ఆశిస్తాను. లేకపోతే ఏం జరుగుతుందో నీకు తెలుసు" అని ఫోన్ పెట్టేశాడు.

రమానంద్ రిసీవర్ పెట్టేసి అక్కడే వున్న కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు. అతని తలంతా వెయ్యి సుత్తులతో కొడుతున్నంత బాధగా అనిపించింది.

దుర్మార్గులు. ఎంత పని చేశారు? తనని తెలివిగా వాళ్ళ గుప్పిట్లో ఇరికించుకున్నారు లీలను బంధించి—

లీల అందమైన, అమాయకంగా వుండే మొహం అతని కళ్ళముందు కదిలింది. ఆమె తనని రక్షించమని ప్రాధేయ పడటం ఇంకా చెవుల్లో వినిపిస్తూనే వుంది.

ఎలాగయినా ఆమెను రక్షించాలి.

ఎలా?

అందుకు వాళ్ళతో చేతులు కలపాలి బ్యాంకు దోపిడిలో—కాని అందుకు తన మనసు ఒప్పుకోదు.

మొత్తంమీద ఏదో ఒకటి చెయ్యాలి. ఏం చెయ్యాలి? ఒళ్ళంతా అదోలా జ్వరం వచ్చినట్టు అయిపోయింది.

వంటమనిషి భోజనానికి రమ్మని పిల్చాడు. తనకు ఒంట్లో బావుండలేదని, జ్వరం వచ్చిందనీ చెప్పాడు రమానంద్.

ఆ తర్వాత ఆ ఫోటోలను ఒకచోట దాచి బెడ్ మీద వాలిపోయి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

గంట సమయం గడచిన తర్వాత డాక్టర్ రాజన్ మెడికల్ కిట్ తో లోపలకు వచ్చాడు.

అతని మాటలకు కళ్ళు తెరిచిన రమానంద్ ఆశ్చర్యంగా "ఏమిటి? ఇలా వచ్చారు?" అన్నాడు.

"మీకు జ్వరంగా వుందని మీ వంటమనిషి ఇంతకు ముందే ఫోన్ చేశాడు. అందుకే వచ్చాను" అంటూ కొంచెం దూరంలో వున్న కుర్చీని దగ్గరకు లాక్కుని రమానంద్ చెయ్యి పట్టుకుని చూశాడు.

కొంచెం వేడిగా వుంది.

"నాకు బాగా నే వుంది...." అన్నాడు రమానంద్.

"కాదు .... మీకు కొద్దిగా ఫీవర్ తగిలింది. ఒక ఇంజక్షన్ ఇస్తాను. అదే తగ్గి పోతుంది."

"వద్దు....నాకు ఇంజక్షన్ వద్దు డాక్టర్."

"మీ ఇష్టం....అయినా ఏమిటి మీ మొహం అదోలా వుంది?"

"ఎలా వుంది?" కంగారుగా అడిగాడు.

"అదోలా వుంది....కళ లేదు....బాధపడుతున్నట్టుగా వుంది. యేదయినా పర్సనల్ గా బాధపడుతున్నారా?"

రమానంద్ వెంటనే యేమీ మాట్లాడలేకపోయాడు. తన మనసులో వున్న బాధ డాక్టర్ తో చెప్పుకుంటే అతను యేదయినా ఉపాయం చెబుతాడేమోనని అను కున్నాడు.

అందుకే డాక్టర్ రాజన్ కి తన దిగులుకు కారణం చెప్పేశాడు.

"మై గాడ్ .... మీరెంత ప్రమాదంలో ఇరుక్కు పోయారు?" అన్నాడు డాక్టర్ ఆందోళనగా—

"అవును. నన్నిలాంటి సమస్యలో ఇరికించి బ్యాంకు దోపిడీకి తమతో చేతులు కలపమంటున్నారు."

"ఇంతకీ మీరేం నిర్ణయించుకున్నారు?"

"ఏమీ నిర్ణయించుకోలేదు. నాకు లీలను కాపాడు కోవాలని వుంది. అయినా ఆమెకోసం బ్యాంకు దోపిడీకి వాళ్ళకు సహాయపడలేను. ఎటూ తేల్చుకోలేక పోతు న్నాను. నాకు పోలీసులను కలిసి వాళ్ళ సహాయం తీసు కోవాలని వుంది."

"మై గాడ్ ....ఈ విషయం వాళ్ళకు తెలిసిందంటే

లీలను ప్రాణాలతో వుంచుతారా? ఈ విషయం గురించి ఆలోచించావా?" అన్నాడు డాక్టర్ రాజన్.

"అవును. నాకూడా అదే భయంగా వుంది" అన్నాడు రమానంద్.

"ఏమయినా జాగ్రత్తగా ఆలోచించండి. త్వరపడి యే నిర్ణయమూ తీసుకోకండి. మీ నిర్ణయం మీద నే లీల భవిష్యత్తు ఆధారపడి వున్నది" అన్నాడు డాక్టర్.

అతనికి ఫోటోల గురించి—బ్లూ ఫిల్ము గురించి చెప్ప లేదు రమానంద్. లీలను యెత్తుకుపోయిన విషయమే చెప్పాడు.

డాక్టర్ వెళ్ళిపోయాడు.

రమానంద్ ఆలోచనల్లో మునిగిపోయాడు. కొంచెం సేపటి తర్వాత అతనికి డిటెక్టివ్ రణధీర్ గుర్తుకు వచ్చాడు.

9

"ఇక నిన్ను హింసలు పెట్టదల్చుకోలేదు" అన్నాడు బాస్.

"ఎందుకు? ఎన్ని హింసలు పెట్టినా నేను నీకు ఏమీ చెప్పననే నిర్ణయానికి వచ్చావా?" అన్నాడు సీక్రెట్ పోలీస్ రాజేష్.

"కాదు. నీచేత చాలా సులభంగా నిజాన్ని చెప్పించ గలిగే ఓ యంత్రాన్ని తెప్పించే ప్రయత్నాలు చేస్తు న్నాను."

"అప్పటిదాకా నేను బతికివుంటే కదా! ఒకవేళ నువ్వు నిజంగానే అలాంటి యంత్రాన్ని తీసుకువస్తే నేను వూపిరి బిగపట్టి చచ్చిపోతాను. అంతేకాని నీకు యేమీ చెప్పను" అన్నాడు రాజేష్.

"ఆల్ రైట్ ....అదీ చూద్దాం. నువ్వు చచ్చిపోయినా ఫర్వాలేదు. ఎందుకంటే మీ ఐ.జి. మా సభ్యుడు 404ని వదిలిపెట్టటానికి ఒప్పుకోలేదు. కా వా లం టే నిన్ను చంపెయ్యమన్నాడు. ఆయనకు దేశక్షేమం ముఖ్యమట. అందుకోసం నువ్వు త్యాగం చేశావని అనుకుంటాడుట. అందుకే ఇప్పుడు నేను మరో యెత్తు వేశాను. వెంటనే 404ని వదిలిపెట్టకపోతే ఈ నగరంలో వున్న వంతెనల్లో యేదో ఒకదాన్ని బాంబులతో పేల్చివేస్తానని బెదిరించ బోతున్నాను. రిజల్టు యెలా వుంటుందో చూడాలి" అంటూ అక్కడినించి పక్కనే వున్న మరో గదిలోకి వెళ్ళాడు బాస్.

రాజేష్ గుండెలు చిన్నగా అదిరాయి.

బాస్ సంగతి తనకు తెలుసు. అనుకున్నంత పని చేస్తాడు. వాడొక దేశద్రోహి. నిజంగానే వంతెనలను బాంబులతో పేల్చివేస్తాడు. ఐ.జి, బాస్ బెదిరింపులకు లొంగడు. ఆయన పట్టుదల మనిషి.

ఐదు నిముషాల తర్వాత బాస్ కోపంగా లోపలకు వచ్చి "ఈ ఐ.జి. గొప్ప మూర్ఖుడిలా వున్నాడు. నగరాన్నంతా నాశనం చేసినా మా మనిషిని వదిలిపెట్టనని అన్నాడు. ఇక తప్పదు. ఈ రాత్రి ఒంటి గంటకు నగరంలో ఉన్న రెండు ముఖ్యమైన వంతెనలను బాంబులతో కూల్చివేసే యేర్పాట్లు చేయిస్తాను" అన్నాడు.

"పోలీసుల మీది కోపంతో ప్రజల ఆస్తిని నష్టపర్చటం అన్యాయం" అన్నాడు రాజేష్.

"న్యాయమో—అన్యాయమో నాకు అనవసరం.... నేను అనుకున్నది అనుకున్నట్టు జరగటమే నాకు కావాలి. అందుకోసం నేను ఎన్ని ఘోరాలనైనా చేస్తాను.

మా సభ్యుడు 101ని నువ్వు చంపినందుకు నేను కసి తీర్చుకుంటాను. ఈ నగరాన్ని అల్లకల్లోలం చేస్తాను. మొత్తం దేశాన్నే గడగడలాడిస్తాను" అన్నాడు శివ మెత్తిన వాడిలా—

10

గేటు కిర్రుమన్న చప్పుడు వినిపించింది.

ఎదురుగా వున్న మేడమీద గదిలో కిటికీ దగ్గరగా కూర్చుని డిటెక్టివ్ నవల చదువుతున్న ఈశ్వర్ తలెత్తి చూశాడు.

ఎదురింటి గేటు తీసుకుని ఒక వ్యక్తి తలుపుల దగ్గరకు నడిచి ఒకసారి అటూ ఇటూ చూశాడు. ఎవ్వరూ తనని చూడటంలేదని నిర్ధారణ చేసుకున్న తర్వాత జేబులోనించి మడతపెట్టిన ఓ కాయితాన్ని తీసి కిటికీ సందులోనించి లోపల పడేసి గబగబా అక్కడినించి బయటకు వచ్చి రోడ్డుమీద పెద్ద పెద్ద అంగలు వేస్తూ వెళ్ళిపోయాడు.

అతను నల్లగా—పొడుగ్గా వున్నాడు. నల్లపాంటు వేసుకున్నాడు. యెర్రటి పువ్వుల షర్టు వేసుకున్నాడు.

ఈశ్వర్‌కు అతని ప్రవర్తన ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

ఎవరతను?

ఇంతకుముందు రెండుసార్లు తను చూస్తూ వుండగా ఇలాగే కిటికీ సందులోనించి మడతపెట్టిన కాగితాలను లోపల పడేసి వెళ్ళిపోయాడు.

తర్వాత ఆ ఇంట్లో వుండే మనిషి యెప్పటికో వచ్చేవాడు. అయినా ఒక్క మనిషికి ఆ ఇల్లు ఎందుకు? అందులో కూడా అతను యెప్పుడూ వుండడు.

ఎప్పుడో వస్తాడు....ఏం చేస్తాడో యెవ్వరికీ తెలీదు. అసలు అతని గురించి యెవ్వరికీ తెలీదు.

అతని ఉద్యోగం ఏమిటి?

లోపలకు విసిరిన ఆ కాయితంలో ఏమున్నది?

ఒకసారి చూడాలనుకున్నాడు ఈశ్వర్ —

నవలను టేబిల్ మీద వుంచి లేచి నిల్చున్నాడు. అలమార్లో వున్న ఇనుప చువ్వను తీసుకుని కిందికి వచ్చాడు.

రోడ్డుమీదకు వచ్చి ఒకసారి రెండువైపులా చూశాడు.

గబుక్కున గేటు తెరుచుకుని వెళ్లాడు.

అక్కడంతా చీకటిగా వుంది.

అతడి గుండెలు చిన్నగా కొట్టుకుంటున్నాయి. యెవరైనా చూస్తే తనని దొంగ అని అనుకుంటారు.

ఇనుపచువ్వలతో తాళాన్ని తెరిచి లోపలకు వెళ్లాడు. కిటికీ దగ్గరగా వెతికాడు.

మడత పెట్టిన కాయితం దొరికింది.

జేబులోనించి సిగరెట్ లైటర్ తీసి వెలిగించి ఆ వెలుతుర్లో ఆ కాయితంలో యేమున్నదో గబగబా చదివాడు.

అందులో ఇలా వుంది.

"ఈ రాత్రి పదకొండు గంటలకు అత్యవసర సమావేశం వుంది. హాజరు అవు —బాస్."

తన అనుమానం నిజమైనందుకు అతడికి సంతోషం కలిగింది. సందేహం లేదు. ఈ ఇంట్లో వుంటున్న మనిషి ఏదో దేశద్రోహుల ముఠాలో పనిచేస్తున్నాడు.

వెంటనే ఆ కాయితాన్ని మళ్ళీ మడత పెట్టి అక్కడే

వదిలి తలుపు మూసి తాళం వేసి క్షణంలో తన గదిలోకి వచ్చాడు ఈశ్వర్.

ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి?

ఇది చాలా ముఖ్యమైన సమాచారం. పోలీసులకు అందచేయాలి. కాని-పోలీసులు తన మాట నమ్ముతారా? ఒకవేళ నమ్మినా పోలీసులు తనకోసం కాపలా కాస్తున్నారని అతను పసిగడితే ఆ మనిషి అసలు ఈ ఇంట్లోకే రాకపోవచ్చు. కాబట్టి తను పోలీసులను కలవకూడదు.

మరెవర్ని కలవాలి?

అతనికి ఉన్నట్టుండి ఈ మధ్యనే ఇద్దరు హంతకులను ఎంతో తెలివిగా పట్టుకున్న డిటెక్టివ్ రణధీర్ గుర్తుకు వచ్చాడు.

వెంటనే ఈశ్వర్ గదికి తాళం పెట్టి రోడ్డుమీదకు వచ్చాడు.

11

అంతా చెప్పి "నన్ని ప్రమాదంలోనించి మీరే రక్షించాలి" అన్నాడు రమానంద్ డిటెక్టివ్ రణధీర్ తో.

అతను సిగరెట్టు పొగను బయటకు వదులుతూ నవ్వి "మీరు చాలా సులభంగా మోసపోయారు" అన్నాడు.

"ఎలా?"

"అవును.... ఇదంతా ఒక ప్లాను ప్రకారం జరిగిందని క్లియర్ గా తెలుస్తోంది. లీల ఆ ముఠా మనిషే. వాళ్ళు నాటకమాడి ఆమెను మీ దగ్గరకు పంపించారు. ఆమె మిమ్మల్ని లోబరుచుకుంది. మీతో కలిసి వున్నప్పుడు ఫిల్ముతీసేలా తన మనిషితో యేర్పాట్లు చేయించి వుండాలి. లేకపోతే అంత సులభంగా ఓ వ్యక్తి మీ ఇంట్లో ప్రవేశించి భయంలేకుండా ఫిల్ము తీసుకుని వెళ్ళ

లేదు.

అంతేకాదు, మీకు యాక్సిడెంటు జరిగిందని తెలిసి నప్పుడు ఇంట్లో వున్న వంటమనిషికిగానీ, నౌకర్లకుగానీ చెప్పకుండా బయటకు ఎందుకు వెళుతుంది? వీటన్నింటినీ దృష్టిలో ఉంచుకుని ఆలోచిస్తే ఇదంతా ముందుగానే వేసుకున్న పథకం ప్రకారం జరిగిందని తెలుస్తోంది" అన్నాడు.

"మై గాడ్....నిజమే. ఇప్పుడు నాకూ అలాగే అని పిస్తోంది. తప్పు నాదే. నా తెలివితక్కువతనంవల్ల ప్రమా దంలో దిగబడిపోయాను. ఇప్పుడు నేనేం చేసేది?" అని అడిగాడు బాధగా.

"మళ్ళీ ఆ మనిషినించి మీకు ఫోన్ వస్తుంది. అప్పుడు మీరు వాళ్ళకు బ్యాంకు దోపిడీకి సహాయపడటానికి ఒప్పుకుంటున్నట్టుగా చెప్పండి. మీరు ఏం చెయ్యాలల సిందీ చెబుతారు. ఆ తర్వాత వాళ్ళను యెలా పట్టు కోవాలో నేను ఆలోచిస్తాను" అన్నాడు రణధీర్ సిగరెట్టు పీకను యాష్ట్రేలో నొక్కి.

"అలాగే. నేను మీరు చెప్పినట్టే చేస్తాను. మరి మీ ఫీజు" అన్నాడు రమానంద్.

"అడ్వాన్స్‌గా వెయ్యి రూపాయలు ఇవ్వండి."

రమానంద్ వెయ్యిరూపాయలు రణధీర్‌కి ఇచ్చి అతనికి థాంక్స్ చెప్పి బయటకు వచ్చి రోడ్డు పక్కగా ఆపివున్న తన కారు దగ్గరకు నడిచాడు.

అక్కడ కారును ఆనుకుని నిలబడివున్న సన్నని—పొడుగాటి మనిషిని చూసి "మీరా....డాక్టర్.... ఇక్కడ నిలబడ్డారేమిటి?" అన్నాడు రమానంద్ ఆశ్చర్యంగా—

"నీకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను. నువ్వు ఇలాంటి పని ఏదో చేస్తావని నేను అనుకుంటూనే వున్నాను. అందుకు ఫలితం అనుభవించు" అంటూ చటుక్కున ప్యాంటు జేబులోనించి సైలెన్సర్ అమర్చి వున్న రివాల్వర్ తీసి రమానంద్ గుండెలకేసి రెండుసార్లు పేల్చాడు.

"అమ్మా" అని అరిచి కుప్పలా కూలిపోయాడు రమానంద్.

డాక్టర్ రాజన్ రివ్వున పరిగెత్తి రోడ్డు పక్కనే ఆపివున్న మోటార్ సైకిల్ను స్టార్టుచేసి దూసుకుపోయాడు.

"రాజన్....నువ్వింతటి దేశద్రోహివని అనుకోలేదు" అని గొణుగుతూనే ప్రాణాలు వదిలాడు రమానంద్.

రమానంద్ కేక వినిపించి రివ్వున బయటకు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు డిటెక్టివ్ రణధీర్.

కారు పక్కగా బోర్లా పడివున్న శవం కనిపించింది. రక్తం రోడ్డుమీదకు కారుతోంది. రోడ్డుమీదకు చూశాడు.

ఎవ్వరూ కనిపించలేదు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఓ రిక్షా వచ్చి అక్కడ ఆగింది. అందులోనించి ఈశ్వర్ దిగి రణధీర్ను గుర్తుపట్టి పలకరించాడు.

"ఎవరు మీరు?"

"నా పేరు ఈశ్వర్....బియస్సీ ఫైనలియర్ చదువుతున్నాను" అంటూ తను వచ్చిన పనేమిటో చెప్పాడు.

ఒక్కక్షణంలోనే రణధీరుకు అంతా అర్థమయిపోయింది. అనుమానంలేదు. ఆ వ్యక్తి ఎవరో రమానంద్ను బ్లాక్మెయిల్ చేసిన ముఠాలోని మనిషి అయి

వుంటాడు. త్వరగా వెళ్ళాలి. వాళ్ళ స్థావరం ఎక్కడో తెలుసుకొని అందరినీ బంధించాలి.

"ఒక్క క్షణంలో వస్తాను" అని లోపలకు వెళ్ళి ఇన్స్పెక్టర్ విజయ్‌కి ఫోన్ చేశాడు. అతను పలకగానే "మా ఆఫీసు ముందు ఓ హత్య జరిగింది. నేనో ముఖ్యమైన పనిమీద వెళుతున్నాను. రెడీగా వుండండి. ఏ క్షణంలో ఐనా నా దగ్గర్నుంచి మీకు ఫోన్ కాల్ రావచ్చు.... ప్రస్తుతం యిక్కడకు వచ్చి ఈ శవాన్ని చూడండి. హతుడి పేరు రమానంద్. కృష్ణవేణి బ్యాంకు డైరెక్టర్లలో ఒకరు. మిగిలిన విషయాలు తర్వాత చెబుతాను" అని ఫోన్ పెట్టేసి తలుపులు మూసి తాళం పెట్టి బయటకు వచ్చాడు.

పావుగంట తర్వాత ఇద్దరూ ఈశ్వర్ మేడమీద గదిలోకి వెళ్ళి కిటికీ దగ్గరగా కూర్చున్నారు.

పది గంటలు దాటుతున్నప్పుడు శ్యామ్ గేటు తెరుచుకొని లోపలకు వెళ్ళాడు. తాళంతీసి యింట్లో ప్రవేశించాడు.

ఐదు నిముషాలు గడిచాయి.

అతను బయటకు వచ్చాడు. మళ్ళీ తలుపులు మూసి తాళం వేశాడు.

"అతనే ఆ యింట్లో వుండే మనిషి...." అన్నాడు ఈశ్వర్.

రోడ్డుమీదకు వచ్చి గబగబా నడవటం మొదలు పెట్టాడు శ్యామ్.

"మీరు యిక్కడే వుండండి.... నేను అతన్ని ఫాలో అయి వాళ్ళ స్థావరం ఎక్కడో తెలుసుకొంటాను" అని కిందికి దిగివచ్చాడు రణధీర్.

అప్పుడే శ్యామ్ ఆ సందు మలుపు తిరిగి మెయిన్

రోడ్డు ఎక్కాడు....గబగబా అడుగులు వేశాడు రణధీర్.

శ్యామ్ జేబులో చేతులు పెట్టుకుని షికారుకు వెళుతున్న మనిషిలా నడుస్తున్నాడు. అతనికి కొంచెం దూరంలో దిక్కులు చూస్తూ ఆ వూరికి కొత్తగా వచ్చిన మనిషిలా వెంటాడుతున్నాడు రణధీర్.

ముందు నడుస్తున్న మనిషి టాక్సీ ఎక్కుతాడేమో అనుకున్నాడు రణధీర్....కాని అతను ఎన్ని టాక్సీలు ఎదురువచ్చినా ఒక్కదాన్నీ ఆపే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు.

అరగంట తర్వాత యిద్దరూ వూరి బయటకు వచ్చారు.

శ్యామ్ నడక వేగాన్ని పెంచాడు.

రోడ్డుమీద దీపాలు లేవు. అంతా చీకటిగా వున్నది. అందువల్లనే యెలాంటి బెదురూ లేకుండా నడుస్తున్నాడు శ్యామ్.

అప్పుడప్పుడు ఏవో వాహనాలు వాళ్ళకు ఎదురవస్తున్నాయి.

పొలాలు దాటి నడుస్తున్నాడు శ్యామ్...అతనికి కొంచెం దూరంలో వున్నాడు రణధీర్. అతని చెయ్యి జేబులో వున్న రివాల్వర్ మీద సిద్ధంగా వుంది. అతను అప్పుడప్పుడు వెనక్కి తిరిగిచూస్తున్నాడు.

ఉన్నట్టుండి ఓ మట్టిరోడ్డులోకి తిరిగాడు శ్యామ్.... ఐదు నిముషాలు నడవగానే పాడుబడినట్టున్న ఓ భవనం కనిపించింది రణధీర్ కి. దాని బయట ఏదో పెయింట్ పోయిన బోర్డు వేల్లాడుతోంది.

రణధీర్ అక్కడకు వచ్చేసరికి అతనికి ముందు వచ్చిన మనిషి కనపడకుండా పోయాడు.

ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం? అనుకొంటూ అక్కడే నిలబడిపోయాడు డిటెక్టివ్ రణధీర్.

12

అప్పటివరకూ తనకు ఆ విషయం గుర్తుకు రానందుకు తనని తిట్టుకున్నాడు సీక్రెట్ పోలీస్ రాజేష్. అతని చేతులు వెనక్కి విరిచికట్టేశారు.

కుడిచేతి రెండువేళ్ళను ప్యాంటు వెనుక జేబులోకి పోనిచ్చి సిగరెట్ లైటర్ని బయటకు తీసి బటన్ని ప్రెస్ చేశాడు. వెలిగింది. చేతికి కట్టివున్న నైలాన్ తాడుకు అంటుకుంది మంట.

చెయ్యి కూడా కాలుతోంది. అయినా బాధతో పళ్ళు బిగపట్టి ఓర్చుకున్నాడు రాజేష్.

రెండు నిముషాల తర్వాత చేతి కట్లువూడి వచ్చాయి.

వెంటనే కాళ్ళకు వున్న కట్లు వూడదీసుకున్నాడు.

బూటు అడుగున వున్న రహస్య అరలోంచి చిన్న బాటిలును బయటకు తీశాడు. అందులో ఐరన్ మెల్టింగ్ యాసిడ్ వుంది.

వాళ్ళు అతని దగ్గరవున్న రివాల్వర్ మాత్రమే తీసుకున్నారు. మిగిలిన వన్నీ అలాగే వున్నాయి—టేప్ రికార్డర్ తప్ప.

డోర్ దగ్గరకు నడిచి బాటిల్లో వున్న యాసిడ్ని కీ హోల్ లో పోశాడు.

ఐదు నిముషాల తర్వాత తలుపు నెట్టగానే తెరుచుకున్నది. తల బయటకు పెట్టి చూశాడు. అక్కడ ఎవ్వరూ కనిపించలేదు. అంతా సమావేశంలో వుండివుంటారనుకున్నాడు.

పక్కనేవున్న గదిలోకి నడిచాడు. ఆ గదినిండా చెక్కపెట్టెల్లో బాంబులు వున్నాయి. అక్కడే వున్న ఓ ప్లాస్టిక్ సంచీలో కొన్ని బాంబులను పెట్టుకొని గబ

గబా అక్కడినించి నాలుగయిదు గదులు దాటి ఆ భవనంలో నించి బయటకు వచ్చాడు. అంతా సమావేశంలో వుండటంవల్ల యెవ్వరూ అతడిని గమనించలేదు.

రివ్వున ప్రహరీగోడ దగ్గరకు పరిగెత్తి దానిమీదకు ఎక్కి అవతలికి దూకాడు రాజేష్.

13

గోడ దగ్గరే నిలబడివున్న డిటెక్టివ్ రణధీర్ గోడ మీదనించి ఎవరో దూకేసరికి ఉలిక్కిపడి వెంటనే జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసి "మర్యాదగా చేతులెత్తు" అన్నాడు.

"ఎవరున్నువ్వు?" అన్నాడు రాజేష్ చేతులు యెత్తకుండానే.

"డిటెక్టివ్ రణధీర్‌ని."

"అయితే మనిద్దరం స్నేహితులమే.... నేను సీక్రెట్ పోలీస్ రాజేష్‌ని. ఇప్పుడే వీళ్ళ చెరనించి బయటపడి ఇలా వచ్చేశాను" అన్నాడు చిరునవ్వుతో—

ఆశ్చర్యపోయాడు రణధీర్.

"మీ రిక్కడికి ఎలా వచ్చారు?"

రణధీర్ చెప్పాడు.

"లోపల అంతా సమావేశంలో వున్నారు" అన్నాడు రాజేష్.

"అవును. వీళ్ళందర్నీ పట్టుకోవటానికి యిదే తగిన సమయం. రండి....త్వరగా వెళ్ళి మనం పోలీసులకు ఫోన్ చేద్దాం...." అని అక్కడినించి కదిలాడు రణధీర్.

"ఆగండి" అన్నాడు రాజేష్.

"ఏమిటి?" అన్నాడు రణధీర్.

"ఇప్పుడు మనం పోలీసులను పిలిచి ప్రయోజనం లేదు. నేను తప్పించుకున్నానని తెలిసిన మరుక్షణం వీళ్ళు ఈ

స్థావరాన్ని ఖాళీచేసి పారిపోతారు. అంతేకాదు.వీళ్ళలో ఓ ఒక్కరు తప్పించుకొన్నా యిలాంటి దేశద్రోహుల ముఠాలు యెన్నో యేర్పడి ప్రజలను దోపిడీ చేస్తాయి.

నిజానికి ఇలాంటి కిరాతకులకు మరణశిక్ష విధించినా చాలదు. కాని మన న్యాయస్థానాలు వీళ్ళకి మరణశిక్షలు విధించవు. అందుకనే ఇలాంటి దేశద్రోహులకు మనమే తగిన శిక్షను విధించాలి. వీళ్ళు నన్ను పెట్టిన హింసలకు తగిన ప్రతీకారాన్ని తీర్చుకుంటాను. అందర్నీ ఒకేసారి బూడిద చేస్తాను" అని రణధీర్ వూహించని విధంగా ప్లాస్టిక్ బ్యాగ్ లోని బాంబులను తీసి వేగంగా ఆ భవనం మీదకు గబగబా విసిరాడు రాజేష్.

గుండెలు పగిలే ధణేల్ మనే చప్పుడు—వెంటనే హాహాకారాలు చెలరేగాయి ఆ భవనంలో—క్షణంలో కూలిపోయింది భవనం—మంటలు పైకి లేచాయి. లోపల వున్న బాంబులు ఇంకా పేలుతున్నాయి.

ఖిన్నుడయ్యాడు రణధీర్.

అప్పుడే అక్కడకు పోలీస్ జీపు వచ్చి ఆగింది. అందులోనించి ఇన్ స్పెక్టర్ విజయ్ దిగి "ఇప్పుడే మాకు దొరికిన శత్రువుల మనిషి బాధలను భరించలేక యీ స్థావరం గురించి చెప్పాడు. అప్పుడే దీన్ని ఎవరు పేల్చేశారు?" అన్నాడు.

"నేనే పేల్చేశాను" అన్నాడు సీక్రెట్ పోలీసు రాజేష్ ఎగిసి పడుతున్న మంటలను చూస్తూ.

—: అ యి పో యిం ది: —